

Arrest

nr. 148 503 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind RIFAI Mounir op 24 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 19 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. DEPOURCQ en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij diende op 24 mei 2012 bij het gemeentebestuur te Ronse een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van een werknemer in loondienst, onder een bijlage 19.

Zij werd op 23 augustus 2012 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 27 juni 2013 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 21 (kennisgeving d.d. 5 juli 2013). Tegen deze beslissing diende de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 114 328 van 25 november 2013.

Op 5 februari 2014 dienden de verzoekende partijen, in hoofde van het minderjarig kind, RM, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, onder een bijlage 19ter.

De verzoekende partijen zelf werden op 26 mei 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart, geldig tot 14 mei 2019.

Op 18 juni 2014 werd door de verwerende partij met betrekking tot de aanvraag d.d. 5 februari 2014 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20 (kennisgeving d.d. 25 juni 2014). Het betreft de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'a/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) de bloedverwanten is neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,...

Betrokkene heeft de verwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een 'ordonnance de prise en charge' (Kafala) dd. 01.04.2005 voor. Dit document is echter noch een geboorteakte, noch een adoptieakte. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

Op 19 juni 2014, werd door de verwerende partij tevens een bevel genomen tot terugbrenging, onder een bijlage 38. Het betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan (...)

bevel gegeven de genaamde RM,

geboren te Larache, op (...) 2004,

van Marokkaanse nationaliteit

verblijvende te (...) 9600 Ronse

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel tot terugbrenging af."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

"De Dienst voor Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing als volgt:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de bloedverwanten is (bedoeld wordt waarschijnlijk: in) neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...'

Betrokkene heeft de verwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een 'ordonnance de prise en charge' (Kafala) dd. 01.04.2005 voor. Dit document is echter noch een geboorteakte, noch een adoptieakte. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken kortweg stelt dat de voorgelegde Kafala noch een geboorteakte, noch een adoptieakte is en dat zodoende de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende is bewezen, waardoor het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, wordt er geen rekening gehouden met alle argumenten / stukken die verzoekers aanhalen in hun visumaanvraag.

Enkel een verwijzing naar de Kafala dient in de motivering als weigeringsgrond voor het recht op verblijf. In de motivering wordt niks gezegd over de door verzoekers voorgelegde Spaanse verblijfkaart "familiar Ciudadano de la Union / Permanente", noch over de in Marokko gelegaliseerde geboorteakte van RM (minderjarige).

Terwijl verzoekers met de door hen voorgelegde stukken nochtans duidelijk aantonen dat RM met hun verwant is, minderjarig is en dat hij ten hunnen laste is.

Dat daarenboven de specifieke inhoud van de Kafala (naar Marokkaans recht), die het heeft over "autorisé de prendre en charge un enfant parmi les enfants abandonnés" bij de motivering in het licht van art. 40bis van de Vreemdelingenwet niet in beschouwing wordt genomen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de door verzoekers aangebrachte stukken en argumenten niet kunnen weerhouden worden.

Met name wordt er niet ingegaan op de gezinsband die door toedoen van de Kafala is ontstaan en die bescherming verdient, de rechten van het kind die aan de Kafala worden ontleend, de voorgelegde verbintenis tot tenlastelegging, het gebrek om een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing geenszins motiveert hoe de Belgische overheid in casu het door internationale verdragen beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven dat verzoekers leiden met de minderjarige, RM, hier in België, garandeert.

Bovendien is zij volkomen stilzwijgend wat de toepassing van deze ingeroepen verdragsbepalingen betreft.

Dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken bij het treffen van de bestreden beslissing geen afweging heeft gemaakt aan de hand van de in het dossier voorliggende feiten.

Indien de vereiste afweging wel was gebeurd, zou het duidelijk zijn geweest dat in casu de feiten van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing niet naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Dat de beslissing van de Dienst voor Vreemdelingenzaken waarbij een visum lang verblijf wordt geweigerd, een kennelijke wanverhouding betekent en een disproportionele inmenging van de overheid in het gezinsleven van verzoekers.

Dat de juridische grens van de discretionaire bevoegdheid wordt getrokken door het redelijkheidsbeginsel en dit redelijkheidsbeginsel in casu wordt geschonden.

Dat art. 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de uitdrukkelijk motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel hiermee worden geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In hun eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer aan dat de motivering van de bestreden beslissing enkel verwijst naar de neergelegde kafala om het recht op verblijf te weigeren, terwijl zij nog andere stukken hadden aangebracht.

De Raad stelt samen met de verzoekende partijen vast dat zij naast de kafala ook nog een Spaanse verblijfskaart hadden aangebracht en een in Marokko gelegaliseerde geboorteakte. Deze documenten heeft de verwerende partij onbesproken gelaten.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de geboorteakte bevestigt wat er in de bestreden beslissing staat aangezien uit deze geboorteakte blijkt dat twee andere personen de ouders zijn van het betrokken minderjarig kind en dat het minderjarig kind enkel ten laste wordt genomen door verzoekers en dat uit die akte niet blijkt dat zij de ouders zijn van het kind of dat zij het kind hebben geadopteerd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit een a posteriori motivering is. Zulks kan een gebrekkige motivering niet rechtzetten.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de weigering tot verblijf dient te worden vernietigd, is de Raad van oordeel dat het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer in casu aangewezen is om ook het bevel tot terugbrenging dat het gevolg is van de weigering tot verblijf te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 18 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van 19 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een bevel tot terugbrenging, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU